

Chương 41

Đừng tổn thương lòng hấn

Không biết vì sao, lúc nàng ở cùng một chỗ với Sở Dật Đình, bình thường đều tốt, nhưng chỉ khi hấn không đưa lưng về phía nàng, mỗi lần, chỉ cần hấn đưa lưng về phía nàng, trong lòng Tô Hồng Tụ lập tức sẽ dâng trào một cảm giác vừa chua vừa chát, lại như đau đớn, lại như lưu luyến.

Mặc dù nàng biết rõ bóng dáng chỗ sâu nhất trong trí nhớ không phải là Sở Dật Đình, nhưng mà, nàng không kiềm chế được, vừa nhìn thấy Sở Dật Đình đưa lưng về phía nàng, nàng lại khổ sở.

Tô Hồng Tụ im hơi lặng tiếng đi theo sát sau lưng Sở Dật Đình, đi trong chốc lát, đột nhiên mở miệng: “Người đi lúc này à? Vậy chừng nào người tới tìm ta?”

Sở Dật Đình đương nhiên không trả lời nàng, Tô Hồng Tụ tự nói một mình: “Người không tới tìm ta, vậy ta đi tìm người!”

Sở Dật Đình vẫn không trả lời, hai mắt Tô Hồng Tụ láo liên, cố ý ai oán nói: “TA biết rồi, người không thích cùng với ta, người thích cùng một chỗ với nghĩa muội kia của người, đúng rồi, vừa rồi lúc nàng ta tìm người, thái độ sốt ruột, ai không biết, còn tưởng rằng nàng ta đang tìm trượng phu chạy theo người khác đó!”

Tô Hồng Tụ nói đến đây, bản thân cười rộ lên.

Híp mắt nghiêng đầu nhìn về phía Sở Dật Đình, quả nhiên, mặt Sở Dật Đình nhanh chóng hiện lên vẻ không được tự nhiên.

Sở Dật Đình lên lưng ngựa, Tô Hồng Tụ mắt thấy không cùng hấn được nữa, không khỏi thò bàn tay nhỏ bé ra, nắm chặt bàn tay to của hấn đang cầm dây cương, tỏ vẻ lưu luyến không rời, không muốn để cho hấn đi.

Cho dù Sở Dật Đình lạnh lùng bình tĩnh tự kiềm chế như thế nào, bị nàng như miếng kẹo mè xừng dính chặt lấy, cũng có khuynh hướng không chống cự nổi.

Mọi người ở ven đường đều chỉ chỉ chỗ chỗ về phía hai người, Tô Hồng Tụ lại không hề phát hiện ra, Sở Dật Đình cuối cùng không chịu nổi nữa quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng: “Rất cuộc người có phải là nữ nhân không? Nào có nữ hài tử nào quấy lấy nam nhân như vậy?”

Sở Dật Đình nghiêm mặt, mặt không chút thay đổi nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm. Đoán nàng sẽ biết khó mà lui, nhưng không ngờ Tô Hồng Tụ coi như không nghe thấy, vẫn nắm chặt tay hấn, giả bộ đáng thương nói: “Người tới tìm

ta nhanh một chút, ta phải trở về mang đồ, người không đến, ta sợ Vệ Thập Nhị sẽ tìm ta gây rắc rối.”

Trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng nghe thấy Sở Dật Đình hừ lạnh một tiếng, đáp lại nàng một câu: “Người không đi gây sự với hắn đã không tệ rồi, hắn còn có thể làm phiền người?”

Tuy Sở Dật Đình nói vậy, nhưng Tô Hồng Tụ đã sớm lặng lẽ nghe trộm tiếng lòng hắn, “Ta tiến cung đưa danh mục quà tặng xong sẽ tới đây.”

Tô Hồng Tụ vừa nghe, lập tức vui không thể tả, lúc này mới không tiếp tục nhìn Sở Dật Đình chăm chăm, cảm thấy mỹ mãn mà đi.

Vừa mới vào phòng, đã nhìn thấy một lão già đầu tóc râu ria đều hoa râm ra đón, cung kính hành lễ với nàng: “Tiểu thư, ta là quản gia, từ nay về sau ngài gọi ta lão Lý là được.”

Tô Hồng Tụ dừng bước, tỉ mỉ đánh giá lão Lý một phen, chỉ thấy mặc dù tuổi lão cao, nhưng thân thể hết sức nhẹ nhàng tráng kiện, ánh mắt hết sức sắc bén, vừa nhìn đã biết là người luyện võ.

Hắn là do Sở Dật Đình phái tới bảo vệ nàng.

Mặc dù tuổi lão thật lớn, nhưng đối xử với người lại hết sức hiền từ, từ khi Tô Hồng Tụ vào phòng, vẫn mặt mũi hiền lành với nàng, cười híp mắt, không biết tốt hơn những kẻ cộc gỗ núi băng cả ngày nghiêm mặt mà Vệ Thập Nhị sắp xếp cho nàng bao nhiêu.

Tô Hồng Tụ vào phòng, dò xét một phen, trang trí trong phòng không hề kém hơn biệt viện Vệ Thập Nhị đưa cho nàng, thậm chí còn hơn phủ Thừa tướng một chút, Tô Hồng Tụ không khỏi nghĩ đến nàng muội muội Tô Hồng Mai kia, nàng ta hao tâm tổn trí, xa hoa vô tận, không dễ gì mới trang trí biệt viện của Vệ Thập Nhị tráng lệ, đáng tiếc nàng ta không ở lại được một ngày, đã bị Vệ Thập Nhị đưa hết cho mình.

Không biết trong lòng nàng ta có tư vị gì. Nhưng mà, đối với người đã từng có lỗi với mình, cho tới giờ Tô Hồng Tụ không bao giờ sinh ra ý tốt gì đó.

Nàng quyết định, mấy ngày nữa sẽ bán phòng ốc Vệ Thập Nhị đưa cho nàng.

Nhà chuẩn bị vì người khác, nàng vốn không thích ở. Định bán tốt chộc tức Tô Hồng Mai.

Nhà trong tay nàng, Tô Hồng Mai còn nghĩ cho dù thế nào, không từ thủ đoạn phải đoạt vào tay, nhưng nếu là người khác, vào trong tay người nào đó còn quyền khuynh thiên hạ, nhất ngôn cửu đỉnh hơn Tô Phúc, chỉ sợ Tô Hồng Mai tức giận đến hộc máu cũng không lấy về được.

Một mình ở trong phòng đến sau trưa, Tô Hồng Tụ quá buồn chán, không khỏi nghĩ đến tiểu nha hoàn Tú Nhi của mình, nếu như nàng ấy cũng ở đây, nàng còn có thể tìm được người trò chuyện.

Nhưng mà, muốn gặp được Tú Nhi, nhất định phải gặp người của Vệ Thập Nhị trước.

Chẳng biết tại sao, trong lòng Tô Hồng Tụ hết sức bài trừ Vệ Thập Nhị, vừa nghĩ tới phải gặp hắn, thì phiền lòng chán ghét, toàn thân đều không thoải mái.

Ngẫm lại vẫn là thôi, vẫn chờ đến khi Sở Dật Đình đến đây, tìm hắn đi cùng mình, đến lúc đó, cho dù Vệ Thập Nhị muốn tìm nàng, tốt xấu gì cũng có Sở Dật Đình giúp nàng chống đỡ.

Tô Hồng Tụ nhìn lão Lý, người này cười tùm tùm, ra vẻ rất dễ nói chuyện, nen cũng cười hỏi hắn: “Lão gọi là lão Lý? Đây, lão Lý, chỗ nào trong Kinh thành nhiều nữ nhân nhất, giới quyền rũ nam nhân nhất, đáng đẹp nhất?”

Tô Hồng Tụ hỏi lão Lý lời này thì tâm tư hết sức đơn thuần, ánh mắt cũng ngây thơ

Nàng mới hóa thân thành người, ngay cả tiếng lòng người ta cũng không đoán ra, lại càng không muốn đề cập đến quyền rũ nam nhân làm sao, quyền rũ người khác như thế nào.

Vì vậy muốn tìm “Nữ nhân có kinh nghiệm phong phú ở phương diện này” một chút, theo người khác học một chút tâm đắc.

Lời này vừa mới hỏi ra, lão Lý giật mình, ở đâu ra nữ nhân đẹp nhất, giới quyền rũ nam nhân nhất, đây không phải thanh lâu sao?

Đang yên ổn, Tô tiểu thư này hỏi lão những thứ đó làm gì?

Nhưng mà, trước khi đi Sở Dật Đình đã dặn dò lão, tất cả đều nghe theo nàng, mặc dù lão Lý đầy lòng nghi ngờ, hơi lo lắng, vẫn theo tình hình thực tế trả lời Tô Hồng Tụ: “Là Thúy Hồng lâu.”

“Thúy Hồng lâu?” Là chỗ nào? Tô Hồng Tụ lục lọi trong trí nhớ, cũng không nhớ nổi đây là địa phương nào.

Cũng khó trách tin tức trong đầu Tô Hồng Tụ hết sức cằn cỗi, không biết thanh lâu lớn nhất Kinh thành. Từ nhỏ đến lớn, trí nhớ của nàng gần như bị hai người chiếm hết.

Trước mười tuổi là thị vệ cận thân của nàng – Vệ Thập Nhị, đầy trong đầu Tô Hồng Tụ đều là bình thường Vệ Thập Nhị thích ăn gì nhất, thích gì nhất, thân thể Vệ Thập Nhị không tốt, nàng nên cho hắn ăn chút gì mới có thể bồi bổ thân thể giúp hắn.

Sau mười tuổi thì là Lâm Hạo Hiên, cả trái tim Tô Hồng Tụ đều bị Lâm Hạo Hiên lấp đầy, mỗi ngày trời mới tờ mờ sáng, gà trống còn chưa gáy sáng, nàng đã rời giường làm điểm tâm cho Lâm Hạo Hiên, sau đó tự mình mang đến quân doanh cho hắn.

Có thể nói, kiếp sống ngắn ngủi bi thảm của Tô Hồng Tụ, chưa bao giờ sống vì mình.

Tiếp nhận tầm mắt nghi hoặc của Tô Hồng Tụ, sắc mặt lão Lý không được tốt mà giải thích: “Chính là thanh lâu, là nơi nữ nhân hầu hạ nam nhân!”

Nơi nữ nhân hầu hạ nam nhân? Gì chứ? Tô Hồng Tụ không hiểu được, nàng là một con hồ ly, nào biết trong cuộc sống lại có nhiều nơi gió trăng xấu xa dơ bẩn như vậy?

Nhưng nàng liếc nhìn sắc mặt lão Lý, vẫn thông minh ngậm miệng lại, không có ý định hỏi nữa.

Sắc mặt lão Lý đen sì, nhìn sắc mặt lão cũng biết, thanh lâu này nhất định không phải chỗ gì tốt.

“Tô tiểu thư...”

Không biết qua bao lâu, sắc mặt lão Lý đột nhiên ngưng trọng, chân thành thắm thía nói với Tô Hồng Tụ: “Dật Đình giao cho ngài, xin ngài từ nay về sau phải đối xử tốt với ngài ấy, tuyệt đối không làm ra chuyện gì khác người, làm đau lòng ngài ấy.”

Nghe vậy, Tô Hồng Tụ không khỏi kinh ngạc liếc nhìn lão vài lần.

Lão Lý lại không nói thêm gì nữa, chỉ thu hồi nụ cười trên mặt, yên lặng lui về phía sau lưng Tô Hồng Tụ.

Nhưng mà tiếng lòng của lão vẫn rành mạch truyền vào trong tai Tô Hồng Tụ.